

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **RNDr. J. W., CSc.**, zast. JUDr. Klárou Mottlovou, advokátkou, sídlem Freyova 27, Praha 9, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2.2014, č.j. S-MHMP 153603/2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2014, č. j. S-MHMP 153603/2014, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Kláře Mottlové **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 8.228,- Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 20 ze dne 13.12.2013, č. j. MCP20 015632/OZOSA/MK, kterým byl žalobci podle § 12 odst. 1 písm. c), odst. 2 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech (dále jen „zákon o evidenci obyvatel“), zrušen údaj o místu trvalého pobytu na adrese P 9, Z.

Žalobce má za to, že rozhodnutí je v rozporu s rozhodnutím žalovaného ze dne 14.11.2013, č.j. S-MHMP 1226947/2013, o poskytnutí ochrany proti zásahu do pokojného stavu podle § 5 občanského zákoníku, dle kterého ačkoli žalobci nesvědčí žádný právní

titul k užívání předmětného domu, byl do zajištění náhradního ubytování oprávněn jej užívat. Tvrzení žadatelky, K. W., ve správním řízení o tom, že žalobce dobrovolně opustil místo trvalého pobytu, je dle žaloby zkreslením skutečnosti, neboť byt nemohl být obýván ze zdravotních a hygienických důvodů. Dále bylo provedeno opakované nezákonné vloupání do bytu a posléze byl žalobci zamezen vstup do domu a jeho majetek vystěhován do garáže. Žalovaný se tak nevypořádal s tím, že opuštění nemovitosti bylo iniciováno nezákonným jednáním vlastníka nemovitosti a dále tím, že nebyla splněna podmínka rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. 99C 33/2011-156, o povinnosti zajistit žalobci náhradní ubytování. Dále žalobce namítl porušení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázal na důvody jím vydaného rozhodnutí a dále uvedl, že otázka zajištění náhradního ubytování nebyla předmětem správního řízení. Právo na zajištění náhradního ubytování bylo žalobci přiznáno rozsudkem, a jen soud může rozhodnout o trvání či zániku tohoto práva bez ohledu na skutečnost, že žalobce v dané nemovitosti již nemá evidován trvalý pobyt. O výkon práva tak musí žalobce požádat příslušný soud, včetně jeho požadavku, aby ubytování odpovídalo jeho zdravotnímu stavu a výši starobního důchodu. Správní orgány nikdy netvrdili, že žalobce „dobrovolně opustil místo svého trvalého pobytu, nicméně žalobce v rozhodné době objekt neužíval. Na rozhodování žalovaného neměla vliv existence rozhodnutí týkající se poskytnutí ochrany proti zřejmému zásahu do pokojného stavu v užívání rodinného domu na předmětné adrese (uzavírání vody). Žalovaný mohl zkoumat pouze skutečnost, zda je objekt užíván či neužíván, a nikoliv příčiny toho, proč žalobce nemůže v objektu, k němuž mu nesvědčí žádný právní titul k jeho užívání, bydlet.

Ze správního spisu soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 2.5.2012, č.j. 99C 33/2011-156, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 10.7.2013, sp.zn. 72Co 8,9/2013, byla žalobci uložena povinnost vyklidit předmětný dům do 15 dnů od zajištění náhradního ubytování dle § 712 odst. 4 občanského zákoníku.

Dne 2.10.2013, požádala K. W., vlastník domu na adrese P 9, Z, o zrušení údaje žalobce o místě trvalého pobytu na dané adrese.

Ve vyjádření ke správnímu řízení ze dne 28.10.2013 žalobce namítl, že žádost žadatelky nesplňuje podmínky dle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. 99C 33/2011-156, o povinnosti zajistit žalobci náhradní ubytování, neboť mu nebylo zajištěno a nabídnuto náhradní ubytování, které by respektovalo jeho finanční a zdravotní podmínky (invalidita III.st., ZTP, důchod 10.000,-Kč). Tvrzení žadatelky o tom, že si žalobce obstaral náhradní ubytování sám, považuje za účelové, neboť příčinou odstěhování bylo, že žadatelka zavírala úmyslně přívod vody do bytu. Žalobce se odstěhoval pouze z důvodu nemožnosti byt nerušeně užívat. Do splnění podmínky zajištění náhradního ubytování žadatelkou tak měl žalobce na dané adrese právo bydlet.

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14.11.2013, č.j. S-MHMP 1226947/2013 bylo rozhodnutí Úřadu městské části Praha 20 ze dne 5.8.2013, č.j. MCP20

007311/2013, změněno tak, že se žalobci dle § 5 občanského zákoníku poskytuje ochrana proti zásahu do pokojného stavu v užívání předmětného rodinného domu a rušitelce A. K. (dcera K. W., pozn. soudu) se zakazuje svémocně uzavírat rozvod vody do části domu užívané žalobcem. Dle odůvodnění rozhodnutí žalobci svědčil pokojný stav ve formě nerušeného užívání přívodu vody do domu, který byl ukončen dne 4.6.2017, kdy vlastník domu započal uzavírat přívod vody do části domu užívané žalobcem. Dle odvolacího orgánu správní orgán I. stupně byl povinen zjistit, zda žalobci svědčí faktický (pokojný) stav ve formě jeho nerušeného užívání části domu a zda takové užívání bylo narušeno zřejmým svémocným zásahem vlastníka domu zamezením přívodu vody.

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 20 ze dne 13.12.2013, č.j. MCP20 015632/OZOSA/MK, byl podle § 12 odst. 1 písm. c), odst. 2 zákona o evidenci obyvatel zrušen žalobci údaj o místu trvalého pobytu na dané adrese. Žalobce daroval dům dceři M. W., která jej následně darovala matce K. W. Vzhledem k tomu, že K. W. s užíváním domu žalobcem nesouhlasí, zanikl žalobci odvozený právní důvod bydlení. Naplnění podmínky neužívání objektu správní orgán dovodil ze svědeckých výpovědí J. S. a J. P. Žadatelka dále předložila rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9, č.j. 99C 33/2011-156, o povinnosti zajistit žalobci náhradní ubytování a doručenku o převzetí smlouvy o zajištění náhradního ubytování žalobce a nepodepsanou smlouvu, přičemž žalobce telefonicky potvrdil převzetí smlouvy. Dle názoru správního orgánu tak byly naplněny podmínky ustanovení § 12 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o evidenci obyvatel pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce.

V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně nerespektuje rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 14.11.2013, č.j. S-MHMP 1226947/2013, dle kterého má žalobce právo byt užívat do zajištění náhradního ubytování s souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze sp.zn. 72Co 8,9/2013. Žalobci užívací právo k nemovitosti nezaniklo, neboť nebyla splněna podmínka stanovená soudem, tedy poskytnutí náhradního ubytování. Dále žalobce namítl nevěrohodnost výpovědi svědka Sladkého a tvrdil, že jej svědek nemusel ani vidět, když kvůli zákazu užívat zahradu vstupoval do domu bočním vchodem. Z domu se dočasně odstěhoval pouze z důvodu uzavření přívodu vody, následně mu byl vystěhován nábytek a zamezen přístup do domu, tedy kvůli nemožnosti byt užívat.

Rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2.2014, č.j. S-MHMP 153603/2014, bylo odvolání zamítnuto, neboť užívací právo žalobce k bytu zaniklo, jelikož vlastník nemovitosti nadále nesouhlasil s užíváním bytu žalobcem. Zároveň žalobce byt neužívá, což plyne ze samotného tvrzení žalobce. Otázka zajištění náhradního ubytování není dle žalovaného předmětem správního řízení o zrušení údaje o místu trvalého pobytu, právo na zajištění náhradního ubytování bylo žalobci přiznáno soudem, a proto pouze soud je oprávněn rozhodnout o trvání nebo zániku takového práva. Dle žalovaného je určující, že žalovaný byt neužívá, příčiny takového stavu nejsou proto ve věci rozhodné.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel, *ohlašovna rozhodne o zrušení údaje o místu trvalého pobytu, (...) zaniklo-li užívací právo občana k objektu nebo vymezené části objektu, jehož adresa je v evidenci obyvatel uvedena jako místo trvalého pobytu občana a neužívá-li občan tento objekt nebo jeho vymezenou část.*

Podle § 12 odst. 2 téhož zákona, *ohlašovna rozhodne o zrušení údaje o místě trvalého pobytu podle odstavce 1 písm. c) jen na návrh vlastníka objektu nebo jeho vymezené části nebo na návrh oprávněné osoby uvedené v § 10 odst. 6 písm. c). Navrhovatel je v takovém případě povinen existenci důvodů uvedených v odstavci 1 písm. c) ohlašovně prokázat.*

Zákon o evidenci obyvatel v § 12 odst. 1 písm. c) zakotvuje povinnost ohlašovny zrušit údaj o místu trvalého pobytu při splnění dvou zákonných podmínek, a to jednak zaniklo-li užívací právo občana k objektu nebo jeho vymezené části (dále jen „objekt“), který je adresou místa trvalého pobytu a dále neužívá-li občan tento objekt. Uvedené dvě zákonem vytčené podmínky musí být splněny současně.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.7.2011, č.j. 7 As 41/2011 – 255, není „rozhodující, z jakého důvodu stěžovatel objekt neužívá. Podmínka faktického neužívání směřuje především k situacím, kdy osobě zanikne užívací právo, nicméně stále objekt v souladu se zákonem užívá, například na základě práva na bydlení dle ust. § 712a občanského zákoníku. Pokud je takové osobě bráněno ve faktickém užívání, může se domáhat ochrany podle ust. § 5 občanského zákoníku nebo cestou žaloby u občanskoprávního soudu a případně i návrhu na vydání předběžného opatření. Jelikož splnění podmínky faktického neužívání nelze zkoumat pouze v řádu několika málo dnů, v případě úspěšné ochrany občanskoprávní cestou by daná osoba obnovila faktické užívání objektu a správní orgán by tak nemohl považovat podmínky ust. § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel za splněné.“ V dané věci žalovaný rozhodnutím ze dne 14.11.2013 poskytl žalobci dle § 5 občanského zákoníku ochranu proti zásahu do pokojného stavu v užívání předmětného rodinného domu a uložil rušitelce (dceři vlastníka domu) zákaz přerušovat přívod vody do části domu užívané žalobcem. Žalobce danou skutečnost namítl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, avšak žalovaný se s takovouto námitkou nijak nevypořádal, přestože dle výše citovaného rozsudku je poskytnutí ochrany dle § 5 občanského zákoníku překážkou pro zrušení trvalého pobytu pro nesplnění podmínky faktického neužívání.

Z ustálené judikatury vyplývá, že *nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Může to však způsobit i nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti.* (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84). Evidence trvalého pobytu má především evidenční charakter, i když jsou s ním spojené určité hmotněprávní účinky (např. k evidenci trvalého pobytu se váže povinnost hradit komunální poplatky za odvoz odpadů). Pro posouzení projednávané věci je podstatné, že byť evidence trvalého pobytu a rozhodnutí ohlašovny o evidenci nemá soukromoprávní důsledky pro trvání nebo zánik užívacího práva k místu trvalého pobytu, (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2007, č. j. 2 As 64/2005 – 108), přesto však nelze přehlédnout skutečnost, že žalobci byla poskytnuta veřejnoprávní ochrana proti zásahu do pokojného stavu v užívání domu. Žalovaný tak byl

povinen se k odvolací námitce žalobce vyjádřit, jaké jsou právní účinky takto poskytnuté ochrany na splnění podmínek pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu žalobce.

Pokud jde o námitku týkající se práva žalobce užívat dům do zajištění náhradního ubytování rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 9. 2008, č. j. 2 As 53/2008 - 56, výslovně uvádí, že *uživacím právem k objektu ve smyslu § 12 odst. 1 písm. c) zákona o evidenci obyvatel je i právo na bydlení podle § 712a občanského zákoníku. Dokud tedy toto právo trvá, není pro zrušení údaje o místu trvalého pobytu splněna podmínka spočívající v zániku užívacího práva k objektu.* Žalovaný k odvolací námitce o zajištění náhradního ubytování uvedl, že není předmětem správního řízení, neboť o zániku práva na zajištění náhradního ubytování může rozhodnout pouze soud.

Dle § 712 odst. 1, 4 občanského zákoníku *jsou bytovými náhradami náhradní byt a náhradní ubytování. Náhradním ubytováním se rozumí byt o jedné místnosti nebo pokoj ve svobodárně nebo podnájem v zařízené nebo nezařízené části bytu jiného nájemce.*

Dle § 712a občanského zákoníku *v období mezi skončením nájemního poměru a posledním dnem lhůty k vyklizení bytu mají pronajímatel a osoba, jejíž nájemní poměr skončil, práva a povinnosti v rozsahu odpovídajícím ustanovením § 687 až 699 a přiměřeně § 700 až § 702 odst. 1.*

Uložením povinnosti vlastníkovi domu poskytnout žalobci náhradní ubytování mu vzniklo tzv. právo bydlení, bylo tak na žalovaném, aby v řízení o zrušení místa trvalého pobytu uvedl, zda takové právo nadále žalobci svědčí či nikoli. Zajištění bytové náhrady není výlučnou povinností vlastníka nemovitosti, stanovenou bytovou náhradou si může sám zajistit i dosavadní uživatel. Úvaha žalovaného o tom, že zajištění náhradního ubytování nemá vliv na rozhodování o zrušení údaje o místu trvalého pobytu, je nesprávná, neboť uložením takové povinnosti žalobci vzniklo užívací právo k části domu, tzv. právo k bydlení, jehož existence je dána do poskytnutí náhradního ubytování. Bylo na žalovaném, aby posoudil, zda došlo k zániku práva bydlení žalobce v daném domě nabídnutím náhradního ubytování, případně zda si náhradní ubytování žalobce zajistil sám. Rozhodnutí žalovaného je i v této části nepřezkoumatelné.

Vzhledem k tomu, že výše uvedené vady rozhodnutí žalovaného zakládají nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť absence úvah žalovaného o účincích poskytnuté ochrany pokojného stavu a uložení povinnosti poskytnout náhradní ubytování, tedy posouzení případné existence práva na bydlení, ke kterému je ponejprv povolán správní orgán, brání věcnému přezkumu rozhodnutí žalovaného, soud rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil.

Žalovaný je v novém rozhodnutí povinen se vypořádat s výše uvedenými odvolacími námitkami v souladu s právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku a citované judikatury Nejvyššího správního soudu.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce měl ve věci úspěch, avšak žádné náklady mu nevznikly.

Ustanovenému advokátu náleží dle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna za zastupování a to za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách

advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb - advokátní tarif (převzetí věci, podání návrhu na určení lhůty), jež činí 3.100,- Kč a 300,- Kč náhrady hotových výdajů. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu podle § 35 odst. 8 s. ř. s. rovněž částka, kterou je z přiznané odměny na této dani povinen odvést.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. srpna 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.